

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Iesuitae in Angliam ingrediuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Eboracensis, Episcopi item Eliensis & Londinensis, & alij tredecim vel quatuordecim simul comparere iussi coram Regina Consiliarijs, eo quod recusarent accipere iuramentum de Maiestatis sua primatu Ecclesiastico, & de alijs religionis articulis, Episcopatus sui priuati fuerunt: quod multis etiam Rectoribus, vicarijs, alijsque Ecclesiasticis factum est, qui beneficijs suis exuti, diuersis carceribus traditi fuerunt (a). Non ergo de crimine læsæ Maiestatis, sed de religione illi postulati fuerunt & damnati. Eadem ob causam, quod scilicet Regine primatum fateri nollent, Cuthbertus Maynus, Ioannes Nelsonus, alij, extremum supplicium subierunt. Sed vt euidentissime intelligatur quam ob causam Catholici in Anglia varijs pœnis affecti sint, fatiserit Parlamenti Edictum Anno M. D. LXXXI. publicatum proferte; in quo omnibus omnia crimina condonantur, exceptis ijs qui in Catholica fide constantes permanerent: quos tamquam criminis læsæ diuina Maiestatis reos puniri Edictum iubet. Et tamen Elisabetha toti Mundo persuadere voluit, Catholicis ob conatus contra ipsius personam & regnum susceptos, supplicia illa irrogata fuisse: quasi pueri etiam, feminæ, & pauperes religiosi de euertendis regnis cogitarent. Constat profecto, iudices sub ipsa schismatis initia hoc artificio vfos non esse, sed reos simpliciter de Fide interrogasse. Sed mirum non est quod hæretici tantam martyrij gloriam sanctis illis animabus inuident: quæ tamen etiam in densissimis Mundi tenebris tamquam sol claritatis suæ radios vndiquaque spargit. Sed iam aliorum quoque ibidem martyrium passorum florantissimas palmas videamus.

III. Quamuis ex Seminarijs, quæ supra passim erecta diximus, non pauci Catholicam religionem in Anglia lapsantem non modo sustinerent, sed in dies magis magisque cõfirmarent, in primis tamen luculentam hac in re operâ Patres Societatis Iesu præstiterunt: inter quos primi ac præcipui fere fuerunt Robertus Personus, & Edmundus Campianus. Quam vero capitali odio Elisabetha Societatem hæc semper persecuta sit, inde quoque patet, quod & Turcarum Imperatorem sollicitauit, ne Patribus huius Societatis in imperium suum adiuturum permitteret, aut concionandi Christianis permitteret facultatem: quod tamen Galliarum regis Orator impedituit. Quam deinde Angli piratæ nauim versus Brasiliam vela facientem intercepissent, Iesuitas omnes in ea repertos (erant vero triginta octo, ad annuaciandum Brasilianis E-

uangelium destinati) in mare biduo diversis tormentis mactatos abiecerunt. Sed in Angliam redeamus, vbi duo illi tam doctrinæ quam vitæ integritate præstantissimi viri breuitate in promouenda Catholica religione incredibile operæ precium fecerunt, antequam quidquam reginæ innotesceret: vt ipse Campianus in Epistola ad Generalem Societatis Præpositum testatur; Campianus, inquam, fortissimus Christi athleta, qui vt olim Anaxarchus, liber animo ab omni hærescos plaga, corpus suum lubeat hæreticis tamquam vitrem contundendum obiecit. Ait vero, se boni Angeli ductu, primo ingressu in eam domum venisse qua antea Personium acceperat; statimque magnam nobilissimorum iuuenum multitudinem ad se accurrisse, à quibus vestitus fuerit, & equo alijsque necessarijs rebus instructus; vt periculum tanto facilius euitaret. Quam vero dulcere non posset, dimittuntur passim per omnes prouincias qui captiuum susterent: quos tamen ille, mutato sæpius tam nomine quam habitu & domicilio, aliquam diu se sellit. Multi pro Campiano comprehensi. Quod ille intelligens, omnes hæreticorum conatus ipsamque mortem ex alto despiciebat, & nunquam securius agebat, quam quum illi in quarendo ipso maxime essent inquieti. Latebat quidem, verum non vt martyrium effugeret, sed vt tanto diutius in vinea Domini operaretur. Quum toto regno fama de Iesuitarum aduentu percrebuisset, multa statim vanissimæ de eorum conatibus & moribus fabulæ vulgari cœptæ. Atque vt inam in Anglia tantum, non etiam in Gallijs & alibi falsa eiusmodi crimina Societati huic impingerentur. Quis enim nescit in Gallijs priusdem Catechismum exiisse, à quinque & Catholicæ religionis & omniū Religiosorum iuratis hostibus, suppressis tamē nominibus compositū? quo Gallorum animi in Societatis huius perniciem, multis per summam impudēciam confictis criminibus, accēduntur. Sed ô tenebriones! Anne bonos viros, quales esse vultis, ita agere oportet? Nō frustra est quod quinque esse volastis: ad numerum, scilicet illorum deastrorum quos Rheæ, vt Egyptij, fabulantur, peperit. Idem numerus Baccho sacer est, nec profecto fieri potest vt libellum hunc calij quam Bacchi thyrsu percussi, vel hæresi potius ebrij elaborarint. Ait Plato, Deum in Mundi huius fabrica quinarij numeri usum esse compositionem: at ego dico diabolum vt Mundum disperderet,

X 2 ret,

a Eadem Goduvinus Calvinista fatetur in Præfationibus Angliæ.

deret, quinque hominum operam sibi adscripsisse. Notat Plurarchus, quinarium divisionis esse numerum, ac pleraque à Natura per eum divisa. Certe quinque hos illud unice spectasse certum est, ut Ecclesia unitatem dividerent, & quam plurimos à Societate hoc avulsos, contra ipsam Ecclesiam incitarent. Equidem quinque hos homines, quinque velut naturales hæreseos sensus sive potentias repræsentare existimo. Primum, Sensitivam: ut qui à Societate hoc scripto prius læsifusus atque oppugnatus, illud tantum spectavit ut huius iniuriæ, uti putabat, sensum ulcisceretur. Secundum, Cõcupiscibilem: qui scilicet suis laborantibus opem quocumque modo ferre cupiebat. Tertium, Naturalem: ut qui in Calvinismo educatus, nihil aliud sapere poterat. Quartum, Irascibilem: quippe qui nihil pensi habebat, dummodo veluti canis, obvios hos aut quoscumque allarraret, quum mordere non posset. Quintum, Rationalem: ut qui iustam se tueri causam sibi persuadens, interim eas ineptias effudit, quæ minus sapere eum quam occisam suam facile convincant. Sed de Catechismo hoc & Gallia nostra satis. In Angliam redeundum nobis est, ubi Patres Societatis incredibili studio messem Domino colligebant, concionando: sacramenta admistrando, exhortando, magna lætitia à Catholicis ubique excepti, domicilia interini, ad vitanda pericula, sepius mutant. Inter ceteros vero apud ipsos assiduus erat Georgius Gilbertus qui Personio certum periculum imminere intelligens, ut Romam redire tantum non eum coepit. Eis quoque se adiunxerat Carolus Bassettus, Thomæ Mori pronepos, & alij: quorum solertia effectam fuit, ut libri Catholici in speluncis terræque cavernis clam impressi, per regnum spargerentur. Chiareus & Hammerus Calvinistici Ministri in Campianum scripserant, & Ignatij Lojola, & totius Societatis vitam & instituta miris modis exagitant: quibus intra decem dies ita responsum fuit, ut ad insaniam fere redacti fuerint. Prodiit etiam tum Alani contra Regina Edictum Apologia, de quo ut aliquid dicamus iam tempus est.

IV. Huic vero Edicto non modo Jesuitarum in Anglia conatus, sed etiam Recusantes occasionem dederunt; quorum numerus ita quotidie augebatur, ut ad quinquaginta millia numerata fuerint. Horum præcipui in carceres detrusi sunt. Everardus Hanssus pro fide Catholica in paribulo

vitam finiit. Rudolphus Ceruinus & Clifonus sacerdotes comprehensi. Ut vero Jesuitis omnis conatus suos promovendi tolleretur facultas Regina omnes patres familias apud suum quemque Episcopum proficere iussit, quot liberos haberent, & utrum illi in regno vel extra regnum essent. Additum, ne quis suis extra regnum apud Jesuitas diuersantibus, quidquam ad sumtus mitteret; itemque ne quis Jesuitis Seminariorum alumnus aut Catholicis sacerdotibus hospitium praberet. Multa alia quoque præter hoc contra Jesuitas Edicta tum promulgata sunt: quorum præcipuus erat P. Edmundus Campanus. Hic Londinatus, primo in schismaticæ apud Anglos ecclesiæ Diaconi munus obiit. Inde in Flandriam trajiciens, sermone cum Patribus quibusdam Seminarij profectus, eius insulæ historiam conscripsit. Post aliquot inde annos Romam adiit, ac Societati nomen dedit: à qua primum in Bohemiam, inde in Angliam, ad plagrandam Domini vineam missus fuit: tandem à Georgio quodam Elioro, hoc modo parricidij se commissi gratiam venante, proditus, & cum multis alijs Londinam deductus, cum hac inscriptione Hic est Campanus, seditiosus Jesuita, Dum Crucem præteruehitur, quam humiliter se inclinavit, simulque ut potuit, Crucis signo se manavit: miram vulvum constantiam præterens. Dici vix potest, quot & quam varijs cruciatibus viri huius patientiam hæretici tentarint: quibus quum nihil proficerent, disputationibus eum aggressi, nihil aliud inde quam ludibrium reportarunt. Quare exacerbati, eo quod supra descripsimus, supplicij genere tolleodum curarunt, xx. Nouemb. Anno MDLXXXI. Post hunc Rudolphus Ceruinus magna item doctrinæ & sanctitatis sacerdos (cuius testimonium etiam custodiæ Præfectus, Dei Baronem ob singularem abstinentiam appellans, ei perhibuit) & Alexander Briantus, eodem glorioso martyrio vitam finiunt; quum summa animi & vulvum hilaritate tormenta omnia elulissent. Hunc aiunt quum in equleo torqueretur, Nortono canonicem instiganti dixisse, Tu verò plus quam ipse Deus fecisti, ut qui ad corporis mei statum integri fere pedis mensuram addidisti.

V. Similiter xx. Maij Anno MDLXXXI. alij quoque alij sacerdotes martyrio Londini affecti sunt. Ex his Thomas Fordus ob Catholicam religionem mori se protestatus, replicare prætoræ,